

A LA CONTRA

Ramon Tremosa PROFESSOR DE TEORIA ECONÒMICA DE LA UB

JORDI GARCIA

APUNT

Ramon Tremosa té un neguit que el fa parlar i moure's com una bala, amb empena rectilínia cap a l'objectiu. El seu neguit és el dèficit fiscal de Catalunya, que diu que ens està escanyant, literalment. Llàstima que Tremosa no vulgui ser conseller. No experimentaria la mutació del senyor Castells, que com a bon socialista català ara sembla que només aspiri a ser ministre per tornar els caps de setmana a dir-nos que som uns provincians. Em penso que, si calgués, Tremosa seria capaç d'organitzar un tancament de caixes que faria fotre el crit al cel a Madrid. Amb les xifres que va publicar a la revista EL TEMPS, en tindriem raons suficients, i potser així ho matariem tot d'una vegada. Prenguin nota d'aquest senyor. Costa trobar bons economistes amb temperatura corporal i els ullals nets de sang. I encara costa més trobar gent d'ordre que sàpiga quan toca dir prou i començar a promoure l'agitació.

“Per què el conseller Castells no té encara la balança fiscal?”

ENRIC VILA

R.I. Has vist la web *desequilibri.net*?

E.V. Per això li faig l'entrevista. He pensat: “Un economista altruista!”.

R.I. Sí, és curiós. Però té una explicació: tinc tres fills.

E.V. Ho fa per ells?

R.I. Bé: no vull que, quan siguin grans, hagin de marxar a l'estranger. Els més cracs del meu entorn ja han marxat a Madrid i a Londres a treballar.

E.V. Vostè no és un crac?

R.I. Jo sóc normal. No puc exhibir un currículum típic Sala i Martín.

E.V. Així, ho fa pels fills.

R.I. I per raons de justícia i dignitat. Una nació és una cadena de generacions i hi ha una correlació molt important entre cycle econòmic i cycle nacional.

E.V. Expliqui-ho.

R.I. Si fóssim com Finlàndia integrariem millor la immigració. Però si Espanya va a més i nosaltres anem a menys, quin marroquí voldrà ser català?

E.V. Anem a menys?

R.I. Els indicadors macroeconòmics indiquen un estancament.

E.V. Quins indicadors?

R.I. Els relacionats amb la creació de riquesa: el PIB per càpita, la productivitat per ocupat i la renda disponible per càpita. Creixem menys que la resta de l'Estat. Política del PP.

E.V. Ja...

R.I. El conseller Castells situa

el dèficit fiscal en un 9% del PIB. Això l'any 2003 són dos bilions de peles.

E.V. Són diners.

R.I. Vol dir que cada segon marxen de Catalunya 386 euros cap a la resta de l'Estat.

E.V. I les dades que vostè va publicar a 'El temps', què diuen?

R.I. Que potser és pitjor.

E.V. Anem bé!

R.I. Les dades d'El Temps no permeten calcular la balança fiscal, però donen una idea de la situació. Representen un 40% de la despesa i la inversió efectivament realitzada per l'Estat a les autonomies entre el 1997 i el 2003, segons dades de la Intervención General de la Administración del Estado [IGAE]. I mostren dues coses: que el govern del PP va invertir a Madrid més del doble que a Catalunya i que quan Piqué diu que mai s'havia invertit tant aquí com en època d'Aznar fa trampa perquè compta projectes que s'han endarrerit i no s'han liquidat.

E.V. Per què no té el 100% de les dades de la IGAE?

R.I. Perquè a Madrid hi ha 400.000 funcionaris que sa-

ben què es fan.

E.V. Dissimulen?

R.I. Al Joan Puig, d'ERC, se'l van torejar molt temps. Al final, aquest 40% em va arribar per l'amistat del Duran amb el Solbes.

E.V. Per l'amistat!? Poc seriós, això.

R.I. Va així. Et diuen que no tenen les dades actualitzades, quan l'Agència Tributària és de les millors del món i els francesos vénen aquí i flipen amb el seu sistema informàtic.

E.V. I el PSC? Dorm?

R.I. Sí: jo no entenc que, ara que manen els seus, el conseller Castells segueixi sense tenir la balança fiscal i no munti un sidral. Abans de les eleccions em deia: “Ramon, farem un front acadèmic, escriuràs articles, organitzarem debats a les ràdios i teles espanyoles”. Res. La comissió mixta de valoracions Estat-Generalitat per a l'Estatut encara no té agenda. El PSC ens distreuria debatent si som o no una nació. Se me'n refot, jo vull un nou finançament!

E.V. Ho té clar, eh?

R.I. Oh! Mira els andalusos. En

un mes van liquidar el deute històric (400.000 milions, que és el que demanava CiU el 1999) i ja han abaixat els impostos i estan ajudant les empreses. Fent política fiscal com els bascos.

E.V. Com estariem sense dèficit?

R.I. Segons un estudi que he fet amb el Jordi Pons, reduint el dèficit a la meitat, el 2010 el PIB de Catalunya hauria crescut un 58% i estariem com les àrees més riques d'Europa: Estocolm o Utrecht.

E.V. I si no, què?

R.I. Doncs pagarem més cara la gasolina, la sanitat, l'educació i el principi de Poschmann, que diu: “Els pobres de les regions riques paguen als rics de les regions pobres”.

E.V. Ens en sortirem?

R.I. A mi fa dos anys em censuraven articles i em deien: “Dedica't a una altra cosa que això no interessa a ningú”. Ara les conferències sobre finançament omplen facultats i cambres de comerç. No sé si la gent acceptarà un pedaç, perquè les conseqüències del drenatge ja arriben a la vida quotidiana.

E.V. Exemple?

R.I. Sant Boi de Llobregat. 83.000 habitants. Equipaments públics: una piscina, dues biblioteques, tres poliesportius i cap residència d'avis. Compara-ho amb Dos Hermanas de Sevilla. Ja veuràs.

PASSOS PERDUTS

ANNA GRAU

Què fem amb el penis d'Espanya

“No hi ha res a fer: qualsevol afirmació de Catalunya, els espanyols la viuen com un perill per a ells”, m'explica, sincerament al·lucinat, un membre de l'equip d'Artur Mas, després que aquest participés en un debat de TeleMadrid que, amb més o menys embuts, girava al voltant d'una sola pregunta: Espanya està a les últimes? La pregunta intentaven contestar-la Jaume Matas i Juan Carlos Rodríguez Ibarra, a més de Mas. O potser a Mas no l'havien cridat tant per contestar la pregunta, com per fer d'espàrring d'arguments fabulosos com el següent que va deixar anar Ibarra: que el triomf mundial de la selecció catalana d'hoquei “debilita” Espanya sencera.

◆ Sentint com s'expressen alguns, diries que la mera visió de l'estic català els produeix aquella histèria rocambolesca que Sigmund Freud descrivia com a “enveja de penis”. O pitjor encara; perquè en el fons de tota aquesta història, el que batega és un terror ancestral a la mutilació. Espanya té por que la castrin.

◆ Atenció: quan qualsevol independentista, català o basc, es baralla amb un nacionalista espanyol, no s'hi baralla mai per Catalunya o per Euskadi. Mai. Perquè no es tracta de convèncer el nacionalista espanyol que “deixi marxar” Catalunya o Euskadi d'Espanya, com el faraó als antics jueus d'Egipte, i ja està; el que en realitat s'intenta és persuadir Espanya de “deixar de ser” Catalunya o Euskadi. L'independentista estava tan tranquil, pensant-se que batallava per Catalunya o per Euskadi, i en realitat és per Espanya, que porta batallant tota l'estona. Per pactar on comença, on acaba i per a què serveix. Què en fem.